

ZELENINA

Každý rok na jaře maminka sázela zeleninu. Vždy zasadila mrkev, petržel, kedlubny, salát, špenát, červenou řepu, fazole, papriku a rajčata. Někdy i brokolici, kapustu a kukuřici. Také nechávala místo pro cuketu, dýni a okurky, které sázela až začátkem léta. Ale první šel do země hrášek. Ten měla každý rok na starost Jitřenka.

„Můžeme už můžeme sázet?“ ptala se o Vánocích.

„Ještě ne, Jitřenko, země je ještě zmrzlá,“ odpověděla maminka.

„A teď už můžeme?“ vyzvíдалa o Velikonocích.

„Ještě ne, Jitřenko, není dost teplo,“ vysvětlovala trpělivě maminka.

„Kdy už budeme moct sázet?“ špulila rty smutná Jitřenka na jaře, když už stromy i květiny začaly na zahradě pomalu rašit.

„Prosím,“ podala jí maminka papírový sáček plný sušeného hrášku. Hrášky v něm chrastily jako v chrástítku a Jitřenka se k sáčku chovala jako k velkému pokladu.

„Maminko, opatrně,“ zašeptala, když si brala sáček do rukou, „aby se mi nevysypal ani jediný hrášek.“ A pro jistotu ještě zachrastila sáčkem u ucha. Byly tam všechny.

Jitřenka si nazula holínky, oblékla si mikinu a tepláky, vzala zahradnické rukavice a malou motyčku. Maminka jí předchozí den připravila pořádný kus záhonku k sázení. Půda tam byla

hebká a vyčistěná od všeho plevelu. Děvčátko se postavilo před záhonek a se vši vážností si ho proměřilo očima.

„Kolik hrášku máme?“ zeptala se Líza.

„Uděláme přesně šest řádků,“ oznámila Jitřenka.

„Jak se dělají řádky?“ chtěla vědět Titi.

„Já budu kopat a vy budete hrabat. Teď uděláme každá jeden řádek. Já začnu tady, ty Lízo tady a Titi, ty začni tam,“ Jitřenka udělala holínkou do půdy značku. Všechny tři kamarádky pak hezky jedna vedle druhé udělaly tři ukázkové řádky.

